

גשר הסיראט

האנושות נדחפת היום לגשר הסיראט, צר מעוביה של שערות ראשנו. הגשר מחבר בין ארציות לאוניברסליות בתהליך האבולוציוני שלנו. כדי לא ליפול מהגשר, מה צריך לעשות (רמז: רק מחצית מהאנושות תצליח)?

מעגל שיח 8/10/2023

ד"ר ברכה קליין תאיר

- מה הכי שווה בחיים שלך שבשבילו כדאי לך להשקיע מאמץ? מהו המאמץ?

גשר הסיראט מחבר את הגדה הארצית/רוחנית עם הגדה האוניברסלית. הוא בעצם **זירת האבולוציה** הכי מאתגרת שהייתה לנו אי-פעם המעבירה אותנו ממציאות האשליה, מציאות 'חור מנעול' אל מציאות האמת. נדרשים לעבור משלם אטומי – יקום 3 (יקום הקיום והמבחינים) לשלם אטומי אחר – יקום 2 (יקום החיים). נקודת המעבר הקריטית היא חור שחור אימתני, כוכב שבתאי, שער הגאולה.

*תיאודור רוזוולט בנאומו בסורבון, צרפת, ב-1910 אמר:
"לא המבקר חשוב,
וגם לא מי שמצביע על מעידתם של חזקים,
או על האופן שבו הם צריכים לפעול.
השבח מגיע לאדם שנאבק בזירה,
שפניו מכוסות באבק, יזע ודם,
לאדם אשר חותר בתעוזה, ששוגה שוב ושוב,
אשר במקרה הטוב רואה בסוף ניצחון והצלחה גדולה.
ואם נכשל, לפחות נכשל בשעה שהעז וניסה."*

"האדם בזירה" הוא טקסט קנוני, שצוטט ומוחזר פעמים רבות בהיסטוריה, בין היתר בנאום ההתפטרות של ריצ'רד ניקסון. עד היום הוא נתפס כנאום מוטיבציה אולטימטיבי. בזירה איננו צריכים לצאת לקרבות, להסתחרר בסערות כאוטיות, להיות מופעלים על ידי רעש וצלצולים של עצי דעת רבים, לשבת על הטריבונוט, להעיר הערות, לבקר, לצעוק ולצפות לניסים...אלא להעז לצלול למעמקי אוקיינוס המחשבה, להשיג את האמת ולטפס לקודקודי פירמידות אור הידע.

ברוחני הזירה היא היער. כולנו מכירים את המשפט האלמותי "מרוב עצים לא רואים את היער" (עודף של פרטים מקשה על ראיית התמונה הכוללת). "היער" הוא מדיום של: ריבוי, עומס, מסתור, סוד, פחד, אי-ודאות, צמיחה, התחדשות, סדר, כאוס, מסתורין, לעיתים עביר ולעיתים לא. עלינו להעז להיכנס אליו ובמו רגליו לסלול בו את השביל. לכן ישנם נתיבים רבים להשגה רוחנית.

בתשובתו של יהושוע לבני יוסף בעת חלוקת הארץ לשבטים נאמר: "עלה יערה ובראת לך שם". כדי לבנות את משכננו, עלינו להיכנס ליער גם כדי לברא = לכרות, לנקות, לטהר, להבריא, אבל גם לברוא מחדש את קיומנו.

באדונית יש רק נתיב אחד, גשר הסיראט - הזירה (ממד 5) עליו אנחנו מבצעים את האבולוציה המשמעותית ביותר שעברנו אי-פעם. עוביו דק יותר מעובייה של שערת ראשנו לפיכך, זירת האבולוציה מתוחמת, מתכנסת, יחידה.

על גבי הגשר אנחנו יוצאים מבית הכלא הארצי/רוחני ועוברים טרנספורמציה ממצואות האשלייה - ממיקרו - מריבוי - מחומר/נפח/צורה - מזהויות - מענפים - מעוצמת מוח של 5% ... למציאות האמת - למאקרו - לצמצום - לתדרי מחשבות/לעוצמה אנרגטית/גל - למעבר לצורה - למהות - לשורשים - לעוצמת מוח של כ- 20%. עוברים שינוי צורה של הכוונה - האמונה - הרצון - המחשבה - המצפון = שינוי צורה של התודעה = שינוי צורה של התא.

זהו נתיב הסוף של האינסוף הרוחני ותחילת אינסוף חדש - אדונית. נתיב ניטרלי, רך, שקט, מלא מבוכים פתלתלים אבל מאוד מסקרנים, בו התשוקה פוגשת חוכמה, אהבה פוגשת מהות, תהליכי ריפוי, טיהור והולדה פוגשים אמת. זהו מדיום מוכלל של דומיה, של שקט, של ריק. מדיום ניטרלי ללא תנועה.

במדיום הריק אין צליל, צבע, הרגשה או קליטה. זה מקום ללא קירות. אין בו אור אבל גם לא חושך. זהו אגם של אנרגיות שאיננו מכירים בו הכל רגוע ונמצא בדומייה עמוקה ואינסופית ללא-תנועה. הרטטים הם כל כך עוצמתיים עד כי איננו מסוגלים לקלוט את התנועה שלהם.

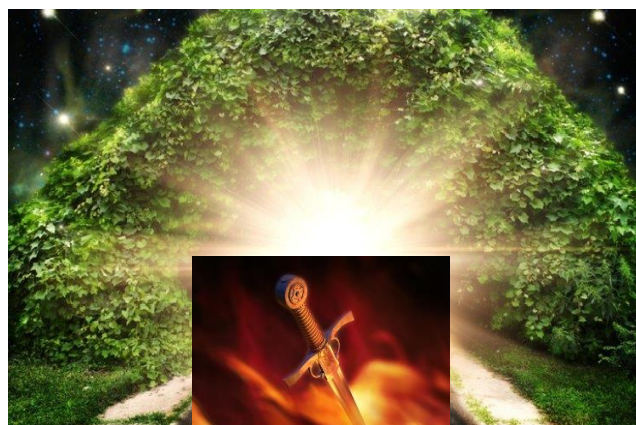
זהו מדיום מעבר להיסטוריה, מעבר לידע, מעבר להתפתחות, מעבר ליקומים וגלקסיות. הגופים שקופים (אין סוד ואין נסתר) עשויים אור מנסרי טהור, רחוקים מחומר, רק עין מהותם נראית. מקום האיחוד האוניברסלי. שפת מוח ישירה.

על גבי גשר הסיראט עלינו לעבור מרחק של 1.35 מיליארד ק"מ עד שנגיע לכוכב שבתאי, לפתוח אותו, לעבור בתוך החור השחור הלוהט והזלזלן בשלום (רק בעלי תודעה גבוהה יכולים לעבור דרך הנפה), ולצאת ממנו דרך חור לבן אל יקום 2, הכוללות הרוחנית - פסגת הכוללות האנושית וממנה לכוללות האדונית - פסגת מנגנון האדונים/בוראים.

חור שחור ענק במהלך סעודה שגרתית. הוא החל לבלוע גז מתוך דיסקה ענקית שמקיפה אותו, כמו מים סביב פתח ניקוז. בזמן שהגז נמשך אל תוך החור השחור, הוא מתחמם ופולט קרינה.

במילים של התורה עלינו לעבור את מגיני שער הגאולה: 'הכרובים' (העילאים שתפקידם לשמור על הציווי האלוהי והחוקים הקוסמיים – מלאכי חבלה שיש בהם את מידת הרחמים ומידת הדין) ו'להט החרב המתהפכת' (*פחד אלוהים, גהינום, *חרב מסתובבת הטוחנת כל מה שלוהט כמוה והוא בעל מידות רעות, *חרב שלה 2 פיות; פעם כך...ופעם כך = אין כניסה למי שלא הבין לעומק את האמת).

החרב יכולה להיות גם כלי מפריד, גם כלי זין – שליטה, כוח (אישיות). אבל בהיפוך אותיות החרב יכולה להיות מחבר. אומר רבי יוסף מג'יקטילא, קבליסט מהמאה ה-13, שעל מנת להשיג מחדש אחדות ולפגוש את ה"אני" המקורי, על האדם לעבור קודם דרך "עץ הדעת" (ידע, מפריד, מקטלג, קליפה חיצונית). עליו לשרוף

את הקליפות - מלבושים (מסכות) המכסים את "הערווה" - מקום רגיש, מקום נוח לחדירה ולכיבוש, מקום אינטימי ואותנטי, עוד קודם שיחבור מחדש עם גן העדן - "עץ החיים".

כלומר, לא ניתן "לחבר את האדם בכבל" למחשב כלשהו ולמלא אותו בבכל הדרישות למעבר ליקום החדש. עליו בעצמו להתנסות בכל השלבים הנחוצים בצורה הדרגתית.

אלא שהזמן דוחק במעבר על הגשר מאחר והאנושות כולה צריכה להיות בגדה האוניברסלית עד סוף המאה ה-23 (לצערי, רק מחציתה תצליח).

האם אנחנו מוכנים להניח לכלי הדעת, לשיפוטיות, לביקורתיות, לספק, לפחד, לחוסר הביטחון, ופשוט להיכנס למגרש המשחקים החדש (הזירה) הפועל על פי חוקי משחק חדשים - צופן חיים חדש?

אם רוצים אנחנו לצאת מ'מחילת הארנב' או מתוך 'המערה', לעלות על הגשר, לעבור את שער הגאולה, לחצות חור שחור לווהט, זירה כל כך מסתורית... בשלום מבלי להיבלע, מה עלינו לעשות?

להיות מחויבים לתכלית: להיות - לגלות - להשיג, במקום להשיג - לגלות - להיות... ולחובת

המשימה: לסיים תשלומי קארמות. זאת כדי שנהיה ראויים להתגלם כיצורי אנוש אמיתיים ועילאיים ביקום 2. נכון שהתכלית וחובת המשימה קשים לזיהוי חושי ולהבנה. איך אנחנו יכולים לבנון את עצמנו אליה? איזו כוונת עלינו לפתח?

לשם כך עלינו להאמין כי אנחנו ישויות עם פוטנציאל של אנוש-על. אנחנו עצמנו מחוללים את הניסים של חיינו. עלינו לחוש את בית המוצא האמיתי שלנו. עלינו להתחבר לרצון - היגיון - תודעה שונים מהמוכר.

"יש לך קול, אתה שותק. יש לך פה, אתה אילם. יש לך עין, אתה החלטי. יש לך אורך רוח, אתה אדוק. יש לך כנף, אינך עף. יש לך זמן, אינך בורח. יש לך נר, אינך מצית אותו. יש לך סודות, אינך מוכר אותם. יש לך בית, אינך ישן. יש לך ממלכה, אינך דורש אותה. יש לך סדר, אינך מכונן אותו. יש לך הכול, אינך מתייחס. אם תהיה נוכח בריכוז של האנרגיה האדירה, תהפוך להיות כזה. עתה, אנחנו מנסים להעביר אותך מעבר לממד הזה, כך שתכיר אותי דרכי, תדע את עצמך דרכך" ("ספר הידע", 34/313).

מה זה "להפוך להיות כזה"?

← יש לך קול אתה שותק: אתה נוכח בלי הצורך להוכיח. משפיע דרך אדוות התדר שאתה משלח בדומיה ולעומק.

← יש לך פה אתה אילם: אינך זקוק לדבר, לומר את דעתך, ללמד.

← יש לך עין אתה החלטי: העין השלישית שלך פעילה ומכוונת.

← יש לך אורך רוח אתה אדוק: אתה מאמין בסבלנות. לכל דבר יש את הזמן שלו.

← יש לך כנף אינך עף: אתה במקומך הנכון. אינך צריך להגיע לשום מקום.

- ← יש לך זמן אינך בורח: אינך רודף אחרי הזמן אלא אתה הזמן המוחלט.
- ← יש לך נר אינך מצית אותו: אינך זקוק לאמצעים חיצוניים כדי להאיר.
- ← יש לך סודות אינך מוכר אותם: אינך מנצל את עוצמתך.
- ← יש לך בית אינך ישן: אתה תמיד נמצא בשירות.
- ← יש לך ממלכה אינך דורש אותה: אינך מנכס לעצמך דבר.
- ← יש לך סדר אינך מכונן אותו: אתה הדבר.
- ← יש לך הכול אינך מתייחס: אינך בחשבונאות. אינך בגאווה. אין לך אינטרסים.

"אם תהיה נוכח בריכוז של האנרגיה האדירה, תהפוך להיות כזה. עתה, אנחנו מנסים להעביר אותך מעבר לממד הזה, כך שתכיר אותי דרכי, תדע את עצמך דרכך" ("ספר הידע", 34/313).

זה המתעלה מעל עצמו, מגיע אל אדונו. ממד אדוניתי. כלומר, לאחר שהאדם עבר את השלבים הארציים: אהבת הטבע והחי, נאמנות למשפחה, אהבת יצור האנוש, אהבת האויב, אהבה עצמית, התכללות עצמית... עליו להתעלות מעל עצמו, מעל ההיסטוריה שלו, מעל האישיות שלו (פרדיגמת YOU) ולהשיג השתוות ערך לאל.

בגדול, עלינו להחזיר את הסמכות למהות הפנימית שלנו !!!

"נתתי לך את כל האנרגיה שלי על מנת להביא אותך לך. עתה, עליך לתת את היד שבי לכל היקומים. אתה תקבל את עוצמתך, אתה תהיה עמי. אתה תהיה אור לכל אחד בכל רגע."

לפעול על פי התקנה הקוסמית = לפעול על פי החוקים הקוסמיים: סדר ותקנה של 'שורשים'.
לכבד את כל הקיים, לנהל הבנות ולא רגשות, לראות, לשמוע, לדבר רק טוב (3 הקופים), לנהל את שדה האמת: דע מאין באת – לאן אתה הולך – מה עליך לתקן ולא את שדה הקרב.

להיות מחוברים לאור עליון (מחוברים לשורש ולא לסימפטומים), **לשורש** הנביעה, לאהבה אלוהית, למהות כל הדברים, למחשבת הבריאה, לעץ החיים - לאמת מוחלטת ונצחית, ולשאוב הטענות שיסייעו בידנו למוסס את טריליוני עצי הדעת (ענפים) הקיימים בתוכנו, את טריליוני המסכות, המלבושים, הטיפולוגיות, רשימות המלאי הזהותיות, הגורמים לכאוס הקיומי שלנו.
עושים זאת בעזרת שפת הבריאה:

1. השפה של הטבע היא אהבה. רטט אהבה.
2. השפה של הממלכות/העולמות היא אבולוציה. אהבה אבולוציונית.
3. השפה של האל היא יצור האנוש. אהבה תודעתית.

4. השפה של הבריאה היא השלם. אהבת המכלול.

לתת כוח למשולש החדש: אלקטרון – פרוטון – אלקטרון.

כל השנים במדיום ארץ נתנו כוח לפרוטון (פרוטון – אלקטרון – פרוטון... מציאות מתחת לשמש): ליציבות (חלקיק יציב בגרעין האטום בעל מטען חשמלי חיובי), לחומר על כל המשמעויות שלו, כולל מוות, להישרדות, להשפעות חיצוניות, לתפיסה טיפולית מכאנית – פונקציונלית, לתנועה ליניארית, לדחיסות, למחלות, להתניות, לחשבונאות, להרגלים, לאגואיזם (במיוחד כאשר הפרוטון במרכז/אש לוחטת), לחוסן מעורר, לגליות, ללוחמנות. בקיצור, נתנו כוח למציאות הענפים, מציאות האשליה. **אנרגיה לוחטת**. קיום מהפנים החוצה.

בעת, כאשר אנחנו צריכים לעבור יקום, עלינו לתת כוח לאלקטרון (אלקטרון – פרוטון – אלקטרון... מציאות מעל השמש): נמצא כל הזמן בתנועה שמקיפה את גרעין האטום (חלקיק בתנועה שמטענו החשמלי שלילי). ספירת הנצחיות – המקור – מציאות השורש – האמת. הוא התודעה שמזינה ומטעינה את הגרעין, התאים ואת המוח שלנו באנרגיות שונות המאפשרות צמיחה, התחדשות, השתנות (תפיסה אוטופואטית).

בעזרת האלקטרון/תודעה (מחברים לשכל האוניברסלי) אנחנו מזככים את גרעין הפרוטון ועוזרים לו להפוך להיות חומר שונה, עדין יותר, קריר, קריסטלי ועמיד במעבר בתוך חור שחור לוחט. בעצם משנים את הדחיסות המולקולרית והופכים אותה לנמוכה. במילים של עולם הרפואה האלקטרון/תודעה מסייעים לדלדול/ריכוך העצם והפיכת הכלי שלנו לשביר כחומר, אבל עמיד כאור קריסטלי. בשפה מטאפורית האלקטרון/תודעה משמשים 'כמרכז כביסה'. **אנרגיה קרה**. בכך יתאפשר לאדם לקחת חלק במציאויות רב ממדיות.

להתכלל (אינטגרציה של כל הפנים הפנימיים/חיצוניים): $UNITY < YOU < WE$. להכליל את כל הנוכחים על הגשר להיות כלי אחד היוצר סבכה מגנטית עוצמתית הפועלת לטובת המכלול (ולא לתועלת אישית, אנוכיות, רטניות) ומאפשרת את המשך הטיפוס. תחילה ההתנהלות ביחסים היא רק מול הנקודה במרכז (WE), מעיין השפע המוכלל (אין תן-קח). לאחר מכן עושים הכל לטובת האחר כאשר העצמי איננו (אי-קיום) - YOU; מחשבה יחידה, בלי אינטרסים ובלי היסטוריה (לשים את אויבך ככתר על ראשך: כאשר אתה תהיה אדון הממלכה שלך ותכבד את מי שאתה באמת, לא תראה יותר אויבים ולא בור במדרכה). בסוף, מתאחדים (שלם, יוצר = נוצר).

ערך הקבלה – מתייחסים אל כל 'נערי המעלית' ו'בתי הגידול' כאל נקודות של אור!!!

להעצים את חוללות המוח. לתת כוח לתדרי המחשבות ולא לנפח. רק באמצעות עוצמת מוח אנחנו יכולים להסיר לאט את כל מלבושי החומר, ההתניות (אין לי, לא רוצים אותי, קשה לי), ההרגלים, המוטיבין, התייגים, להשתחרר מתלות בסמכות חיצונית/מנגנוני השפעה... ולאחוז בתבן/במהות האור/בטיפה יקרת הערך שאנחנו.

דומה הדבר לטיהור כוס בוץ בעזרת מים טהורים.

המסע מהדק את כוונת הבורא העליון (האחד) עם כוונת הבורא התחתון (אנחנו) על מנת שנוכל לפצח את סודות מחשבת הבריאה השוכנים בארכיבים המוצפנים במוח שלנו (גן מהות). לפרוק את ארגזי הסוד הכבדים שאנחנו נושאים מזה שנים. סודות אלה הם שפותחים עבורנו שערים ממדיים, תודעתיים גבוהים יותר, הופכים את תאי החומר שלנו למוח תא (קוביות קריסטליות), מעבירים אותנו בשלום בתוך חור שחור לוחט אל יקום 2/הכוללות הרוחנית (ממד 8) – אדוניתית (ממד 10), כיצורי אנוש אמיתיים ועוצמתיים יותר.

לפתח תודעה ניטרלית – היגיון אוניברסלי. עם השנים, לצערי, רובנו הפכנו לחסינים מפני היגיון בריא. כל עוד האדם לופת חזק בארבע קרנות מזבח ההיגיון הארצי האוטומטי, התודעה של 'חור מנעול', חולשתו לא מאפשרת לו לפתוח, ולו חלקית, את השער לגאולתו = את הארכיבים המצפניים סודות = את השערים האוניברסאליים. לפיכך אנחנו עדים להתמכרויות, לשיעבוד למנגנוני השפעה, לשליליות גוברת, למידות רעות, לשנאה, למלחמות, לקונפליקטים הרי גורל, להתניות, לחיים חסרי הכרה. אנחנו מתים מהלכים שסובלים וכואבים.

רק כאשר האדם מרוויח את היכולת להיאחז במודעותה של התקנה האוניברסלית, ממד היגיון העולם נסגר, והשלישייה היגיון – מודעות – הבנה עמוקה פותחת בהדרגה את כנפיה מממד העולם ומתחילה להתרחב אל הממד האוניברסאלי – היגיון/תודעה אוניברסליים. כלומר, מותר האדם מהבהמה לא רק

בהפעלת ההיגיון הארצי, אלא גם בהשגת הבנה עמוקה המביאה אותו אל ההיגיון – התודעה האוניברסליים (משתווים בערך למוח הקוסמי). יחד עם זאת, בעת תפעולים ארציים יום יומיים ההיגיון הארצי נפתח מחדש.

איננו צריכים יותר להתאים את עצמנו לאיזה מצב או לאיזה עתיד עלום (הניסיון לדעת מה יהיה העתיד טיפשי, כי זה תלוי רק בנו).

איננו צריכים יותר לתקן דבר מה בתוכנו – טעות של רבים מאנשי המקצוע!!! יש להכיר ולהוקיר את התכונה, הבעיה, הקושי, הפחד ואז, בדומה לניקוי כוס בוץ בעזרת מים טהורים (ידע), להזרים "דלק" חדש הפותח ארכיבים נעולים. רק פתיחת ארכיבים מאפשרת את הטיהור וממנו לצמוח, להתחדש, להשתנות ולטפס.

איננו צריכים יותר ללכת לכל מיני מקומות מקודשים, לגורואים או לחוות טכניקות שונות (קביים חיצוניים) כדי לקבל מידע, תשובה, פתרון. היקום כולו נמצא בתוך המוח שלכם. איננו צריכים יותר להעתיק מאחרים תשובות, פתרונות, תהליכים. כל אחד אחראי לנתיבו שלו בלבד. חינוך עצמי בתוך שדה האמת של האדם בלבד.

אנחנו רק צריכים לעלות על הגשר... להיכנס לזירה.

מסופר על פרופסור לאוקיאנוגרפיה שיצא לסיור מחקר. באחת ההפסקות נכנס לשיחה עם צוות המלחים ושאל אותם: "האם אתם יודעים את מדע הטבע שעליו עומדות רגליכם?" ענו לו לא. "לאוקיאנוגרפיה?" ענו לו לא. "האם אתם יודעים אסטרונומיה?" ענו לו לא. "האם אתם יודעים ביולוגיה?" ענו לו לא. "האם אתם יודעים את מדע מזג האוויר הסובב אתכם מדי יום ביומו?" ענו לו לא. "אז מה המשמעות הקיומית שלכם?" התריס כנגדם, "איזה בזבז של חיים, אתם כלום לא יודעים. מה אתם שווים?" כעבור זמן העיר אחד המלחים בבהלה את הפרופסור משנתו ושאל אותו: "האם אתה יודע שחיולוגיה?" ענה לו לא. "ובכן פרופסור, איזה בזבז של חיים. הספינה עלתה כעת על שרטון ובתוך דקות היא שוקעת ואתה לא יודע לשחות!!!"

מה יועילו לנו ספרים או ידע אם לא נעז לקפוץ אל תוך האוקיינוס על מנת למגנט פוטנציאל שיסייע בידנו לחדש מעשה בראשית כל יום מחדש?

אנחנו צריכים להעז...

"לך לך מארץך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך..."

(בראשית י"ב, א')

האל ביקש מאברהם ללכת מהאמונה - הרצון - המחשבה - המצפון - האהבה הארציים, מהתולדות אליו נולד, מהחומר, מהיגיעה של בית אבא¹, אל ארץ לא נודעת.

בציווי "לך-לך" מסתרת ההסכמה לצאת הלכה למעשה (רגליים) "ממצרים", מהמיצרים בהם אנחנו תקועים עד כאב (אברהם צווה ללכת מאור כשדים - ארץ אורות טומאה - חושך) כמערכות אלופואטיות שנבנות בעזרת מסמרים, ברגים, מנעולים (מערכות מכאניות-פונקציונליות), שזקוקות לשעות "מוסך" בטרם התפוררו לגמרי; להפסיק להיות משרתים של משרתים, עבדים לאגו שממר לנו את החיים, אגואיסטים שפועלים לתועלת אישית, מתלוננים, מקטרים ומחכים למשיח...אל עבר האור; אל מערכות אוטופואטיות (self-creation), מערכות חיות שבוראות את עצמן מתוך עצמן ולכן, הן נחשבות לאנרגטיות - תודעיות. הן מערכות שמרפאות, צומחות, מתחדשות, משתנות ובוראות מתוך עצמן. אינן זקוקות ל"מוסך". לכן, מערכות אוטופואטיות עוסקות בהלחנה תמידית של החיים (act of composing) ומתמקדות בטיפול תמידי אל עבר ממדים גבוהים יותר של פוטנציאל.

אך לא די ב'לך-לך'. חייבים גם להסיר את הנעלים מעל הרגליים ברגע שנכנסים לזירה (המסע של משה). זאת, כדי לאפשר מגע ישיר ללא מתווכים עם החומר האבולוציוני ועם האנרגיות העוצמתיות. גם כדי לאפשר לרגליים לשאת את הגוף כולו. כאשר האדם נטוע בבטחה וביציבות בתוך עולמו הפנימי, עמוד השדרה הנפשי שלו חזק ויציב - הוא בנוי על ערכים יציבים ומעשיים - חי בשלום עם סביבתו, הכלי שלו הדוק ומסוגל להכיל אור אינסוף, הוא בצמיחה, התחדשות והשתנות תמידיים. אבל, כאשר הרגליים ננעלות, נרתעות לזוז, קופאות, האדם מתמלא בשליליות, מחורר את הכלי שהוא ולא מסוגל להתקדם בנתיב החיים אל עבר ממדי אמת גבוהים יותר. לכן, כל הבנה/בחירה חייבת לרדת לרגליים לביצוע (מציאות מוחשית, ספרת מלכות). כי רק בעזרת הרגליים ניתן לגלות את הפוטנציאל הגדול שלנו, ללכת אל הבלתי צפוי, אל המעבר (כך הפך אברהם לעברי).

נדרשת **נחישות - דבקות - מחויבות - אחריות - נאמנות** לתהליך האבולוציוני מארציות לאוניברסליות. אבל במיוחד **אומץ**. אומץ תמיד מלווה את הידיעה שאינה יודעת. אומץ איננו העדר פחד אלא אמונה ביכולת להכיר בו, לחבק אותו ולאחר מכן לנטרל את השפעתו. אין הכוונה לאומץ חיצוני - כוחני (גבורה), אלא לאומץ פנימי הנובע מהאמונה של האדם בעצמו, באדירותו, באומן שבו, בבורא שהוא.

- לעשות הפוך להרגל, לפחד, לספק, למרות ההתנגדויות.
- להגיד אותי האותנטי בקול.
- להיות בלי לחשוש ממה יגידו ואיך יעריכו (ערף פנימי גבוה).
- להכניע את היצר.

¹ השגת כל דבר מצריכה יגיעה מתאימה, אחרת התענוג המושג ללא יגיעה מתאימה, לא יתקיים לאורך זמן, אבל כן יגרום לנזקים (עודף). אז מתעורר הצורך בגירוי חדש, בתענוג חדש. לעולם אין סיפוק מתמשך, אלא מתקבע הרגל. לקבל תענוג מינימלי מגירויים מקסימליים ובפחות מאמץ. בית אבא הוא אנלוגיה להשגה ללא מאמץ/ללא יגיעה. כאשר ההגה לחיינו בידי אחרים, אין בנו את הכוח לייצר שינוי.

- לווטר על שליטה, על מגננות וחומות מגן, ולהתמסר בלי החשש.
- לפלרטט עם אי-ודאות.
- להמציא – לחפש – למצוא.
- להשתמש בשכל ללא הדרכה מבחוץ.
- לחבק כישלון.
- להרחיב את מפתן הפוטנציאל (צמיחה, התחדשות, שיפור).
- לחבר רוח וחומר, שורה עליונה ושורה תחתונה.

האם כולנו נעבור את גשר הסיראט? לא, רק מחצית מהאנושות תצליח לחצותו. היתר יצטרכו לעבור לממדי קיום נמוכים ומאתגרים ביותר.

הכל קיים – נותרה רק היגיעה של כל אחד ואחת.

הגיעה העת שנהיה אלה שיוצאים מעבדות לחירות ונכון מְקַרְרִים מוארים ועוצמתיים. הגיע הזמן שנהיה בעלי השראה לבאים בעקבותינו; נהיה אנשים אמיתיים בעלי בינה (תבונה) – היגיון – מודעות – תודעה מוכללת (חוכמה), ולא דווקא רק בעלי ידע; נהיה אוטונומיים בתוך תלות הדדית; נעז ללכת נגד הזרם; משוחררים מתלות בסמכות חיצונית, חווים חופש אמיתי משוחרר מתשוקות, הופכים לאדון בביתנו הפנימי, הופכים לבוראים שיוצרים את עצמנו מתוך עצמנו, כל יום מחדש.

הטיפש מחפש אושר במרחק

החכם מגדל אותו תחת רגליו.

